

никъ Грюю; той се бѣше предалъ духомъ и тѣломъ на светото дѣло, затова го уважаваше и Бенковски твърде много.

Докато отминемъ Панагюрище, ние мълчахме, но щомъ настъпихме въ раззеленѣлата вече гора, дружината се провикна да пѣе. При величественния видъ на гората, освѣтена отъ ясната месечина, Бенковски, който се бѣ каралъ съ панагюрци преди тръгването ни за различни неспоразумения — всичко бѣ забравилъ. Нощта бѣше една отъ най-прелестнитѣ; радвахме се ние, драго ставаше и на конетѣ, които прѣхтѣха, навеждаха глава надолу и отскачаха напредъ. Тихъ вѣтрецъ, изпълненъ съ благоуханна миризма, който идваше до насъ, следъ като пропътувахме презъ сръдногорскитѣ разкошни поляни, играеши си съ гривитѣ на конетѣ, а хитриятъ косъ — черна птица — свирѣше като хайдутинъ татъкъ нѣйде изъ тъмното усое.

Споредъ разказването на нашитѣ водачи, които нарочно бѣха изпратени да ни отведатъ на Оборище, само презъ две хайдушки пѣтеки можало да се достигне въ това чудно мѣсто. Тия пѣтеки били завардени отъ силна стража на нѣколко мѣста. Тукъ съмъ длъженъ да ви кажа, че освенъ депутатитѣ, стражитѣ и пр., тая нощъ можеше да има изъ гората въ околността на Оборище повече отъ 500 души хора надошли отъ околнитѣ села. Пѣтеката, презъ която трѣбваше да минемъ ние, се пазѣше отъ три стражи, поставени на различни точки, на които бѣха дадени особни пароли (условни знакове). Друго яче бѣ невъзможно да се премине: ставаше човѣкъ на решето отъ мечкарскитѣ шинета (пушки за убиване на мечки).